

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΝΟΧΙΚΟ

Αριθμός Απόφασης 4897/2015

Αρ. εκθ. κατ. : 92232/6714/2012

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Σταματία Μητσοπούλου, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών και από τη Γραμματέα Μαρία Νικολακοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 28 Μαΐου 2015, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ : εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΣΚΑΝΤΡΑΚ SERVICES Ε.Π.Ε.», που εδρεύει στο δήμο Αγίου Ιωάννη Ρέντη Αττικής επί της Λεωφ. Πέτρου Ράλλη αρ. 93 και εκπροσωπείται νόμιμα από τον διαχειριστή της Αναστάσιο Σιδηρόπουλο, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Παναγιώτη Αλεξάκο.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ : νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «ΕΝΙΑΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΝΟΜΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ» (Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α.), στη θέση του οποίου υπεισήλθε το νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «Ειδικός Διαβαθμιδικός Σύνδεσμος Νομού Αττικής» (ΕΔΣΝΑ), που εδρεύει στην Αθήνα (οδός

Αντερσεν 6 και Μωραϊτη) και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου Ευαγγέλου Χατζηγιαννάκη.

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 14-5-2012 αγωγή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου, με γενικό αριθμό 92232/2012 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 6714/21-5-2012, προσδιορίστηκε μετ' αναβολή για την παραπάνω αναφερόμενη δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της αγωγής, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Το άρθρο 94 του Συντάγματος ορίζει στην μεν παράγραφο 1 ότι η εκδίκαση των διοικητικών διαφορών ουσίας ανήκει στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια, στη δε παράγραφο 2 ότι στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων υπάγονται, μεταξύ άλλων, και όλες οι ιδιωτικές διαφορές. Το επόμενο άρθρο 95 προβλέπει την ακυρωτική αρμοδιότητα του Συμβουλίου της Επικρατείας και των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων επί των εκτελεστών πράξεων των διοικητικών αρχών. Οι συνταγματικές αυτές διατάξεις χαράσσουν το όριο ανάμεσα στις ακυρωτικές και τις διοικητικές διαφορές ουσίας, καθώς επίσης και μεταξύ της ακυρωτικής αρμοδιότητας του ΣτΕ και των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων αφ' ενός, και της γενικής αρμοδιότητας των πολιτικών δικαστηρίων αφ' ετέρου. Από το συνδυασμό τους δε συνάγεται ότι διοικητικές διαφορές ουσίας που υπάγονται ευθέως, βάσει του άρθρου 94 του Συντάγματος, στη δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων, είναι εκείνες που πηγάζουν από διοικητικές συμβάσεις ή από ενέργειες διοικητικών οργάνων οι οποίες δεν συνιστούν εκτελεστές διοικητικές πράξεις, εφόσον στη δεύτερη αυτή περίπτωση ο νόμος οργανώνει κατά τέτοιο τρόπο τη δικαστική προστασία του πολίτη, ώστε το αίτημά του ενώπιον του δικαστηρίου να είναι η καταψήφιση σε παροχή ή η

2^ο φύλλο της υπ' αριθ. 4897/2015 αποφάσεως του

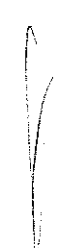

Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία)

αναγνώριση δικαιώματος ή έννομης σχέσης που αναφέρεται στο δημόσιο δίκαιο. Επί διαφορών όμως που δεν είναι ευθέως από το Σύνταγμα διοικητικές διαφορές ουσίας, αλλά προκύπτουν από εκτελεστές πράξεις των διοικητικών αρχών, ο κοινός νομοθέτης μπορεί να υπαγάγει στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια ειδική, για συγκεκριμένες κατηγορίες υποθέσεων, αρμοδιότητα. Η αρμοδιότητα αυτή μπορεί να είναι είτε ακυρωτική, είτε να εκτείνεται σε άσκηση πλήρους δικαιοδοσίας, αν η αναγνώριση ή η καταψήφιση σχετίζεται με νομική κατάσταση δημοσίου δικαίου και το δικαστήριο έχει την εξουσία να την διαμορφώσει. Υπό την έννοια αυτή, διοικητική διαφορά δεν προκαλεί κάθε πράξη που, κατά τα εξωτερικά της γνωρίσματα, είναι μονομερής διοικητική και παράγει έννομα αποτελέσματα, αλλά μόνο εκείνη η οποία, στο πλαίσιο των διατάξεων που διέπουν τη δημόσια διοικητική δράση, επιδιώκει δημόσιο σκοπό (ΑΕΔ 2/1993). Εξάλλου, κατά το άρθρο 1 § 2 περ. η' του ν. 1406/1983, στη δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων υπάγονται, πλην άλλων, και οι διαφορές οι οποίες αναφύονται κατά την εφαρμογή της νομοθεσίας που αφορά την ευθύνη του Δημοσίου, των ΟΤΑ και των ν.π.δ.δ. προς αποζημίωση, σύμφωνα με τα άρθρα 105 και 106 του ΕισΝΑΚ. Παρά δε τη συστατική διατύπωση του άρθρου 105 του ΕισΝΑΚ, που αναφέρεται σε πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας, η έννοια της διατάξεως αυτής είναι ότι η αγωγή αποζημιώσεως κατά του Δημοσίου, των ΟΤΑ ή άλλων ν.π.δ.δ. για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων τους παρέχεται όχι μόνο στις περιπτώσεις ευθύνης από την έκδοση ή την παράλειψη εκδόσεως εκτελεστών διοικητικών πράξεων, αλλά και από υλικές ενέργειες που τελέσθηκαν σε συνάρτηση προς την οργάνωση και λειτουργία της δημόσιας υπηρεσίας ή εξ αιτίας αυτής και δεν συνδέονται με την ιδιωτική διαχείριση της περιουσίας των πιο πάνω προσώπων, ούτε οφείλονται σε προσωπικό πταίσμα οργάνου, που ενήργησε εκτός του κύκλου των υπηρεσιακών του καθηκόντων (ΑΕΔ 53/1995). Περαιτέρω, διοικητική σύμβαση, από την οποία μπορεί να απορρέει διοικητική διαφορά ουσίας υπαγόμενη στη δικαιοδοσία των

διοικητικών δικαστηρίων, είναι μόνο εκείνη, στην οποία ο ένας από τους συμβαλλομένους είναι το κράτος ή ΝΠΔΔ και η οποία με το περιεχόμενο της εξυπηρετεί, κατά τρόπο άμεσο, ένα δημόσιο σκοπό, εντασσόμενο στο πλαίσιο του δημόσιου συμφέροντος και διέπεται κατά την εκτέλεση της από ιδιαίτερο ή εξαιρετικό καθεστώς προνομίων και υποχρεώσεων, που αντιστοιχούν ή προσιδιάζουν στην άσκηση δημόσιας εξουσίας (βλ. ΑΕΔ 3/1999, ΟΛΑΠ 8/2000, ΑΠ 1490/2008 δημοσιευμένες στη ΤΝΠ της ΝΟΜΟΣ). Συμβάσεις, στις οποίες δεν συντρέχουν σωρευτικά τα εκτεθέντα χαρακτηριστικά γνωρίσματα, είναι ιδιωτικές και οι διαφορές από αυτές υπάγονται στα πολιτικά δικαστήρια. Στα τελευταία υπάγονται και οι διαφορές από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, που έχουν ως υπόβαθρο μια άκυρη σύμβαση, που δεν είναι διοικητική (βλ. ΑΠ 1307/2010, ΑΠ 1490/2008, δημοσιευμένες στη ΤΝΠ της ΝΟΜΟΣ, ΕΑ 2941/08 ΕΛΔ. 49.1106, ΕφΠατρ. 411/08 Αχα.Νομ. 2009.606, ΕΑ 11.549/95 ΝοΒ 44.1008, ΔΕφΑθ. 30/2010, ΔΕφΛαρ. 599/07 δημοσιευμένες στη ΤΝΠ της ΝΟΜΟΣ).

II. Κατά το άρθρο 158 ΑΚ «η τήρηση τύπου για τη δικαιοπραξία απαιτείται μόνο όπου ο νόμος το ορίζει», ενώ κατά την §1 του άρθρου 159 ΑΚ «δικαιοπραξία για την οποία δεν τηρήθηκε ο τύπος που απαιτεί ο νόμος, εφόσον δεν ορίζεται το αντίθετο, είναι άκυρη». Περαιτέρω σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 41 του Ν.Δ/τος 496/1974 "Περί Λογιστικού των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου", «Πάσα σύμβασις δια λογαριασμόν του ν.π., έχουσα αντικείμενον άνω των 10.000 δραχμών ή δημιουργούσα υποχρεώσεις διάρκειας, εφ' όσον δεν ορίζεται άλλως, υποβάλλεται εις τον τύπον του ιδιωτικού εγγράφου. Το ποσόν τούτο δύναται να αυξομειούται δι' αποφάσεων του Υπουργού των Οικονομικών, δημοσιευόμενων εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Η πρότασις καταρτίσεως συμβάσεως και η αποδοχή αυτής δύναται να γίνουν και δι' ιδιαιτέρων εγγράφων. Η εκ της μη τηρήσεως του τύπου της εγγράφου αποδοχής ακυρότης, αίρεται εν περιπτώσει εκπληρώσεως της συμβάσεως». Εξάλλου, με την υπ' αριθ. 2/42053/0094/26.7.2002 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών (Φ.Ε.Κ. Β' 1033/7-8-2002), αυξήθηκε το χρηματικό ποσό το οριζόμενο από τις διατάξεις

Σεφύλλο της υπ' αριθ. 4897/2015 αποφάσεως του

Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία)

του άρθρου 41 του Ν.Δ. 496/1974 σε 2.500,00 ευρώ. Από το συνδυασμό των διατάξεων τούτων σαφώς προκύπτει ότι κάθε σύμβαση καταρτιζόμενη από Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου και έχουσα το ως άνω αντικείμενο, υποβάλλεται σε έγγραφο τύπο απαιτούμενο εκ του νόμου, δίχως την τήρηση του οποίου η δικαιοπραξία είναι άκυρη (βλ. Γεωργιάδη - Σταθόπουλο ΕρμΑΚ, άρθρο 159 αρ. 8, σελ. 248). Η ακυρότητα της σύμβασης από την έλλειψη του απαιτούμενου τύπου, ο οποίος είναι συστατικός και όχι αποδεικτικός τόσο για την αρχική σύμβαση, όσο και για τυχόν τροποποίηση της, είναι απόλυτη και λαμβάνεται υπόψη και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο, εφόσον προκύπτει από τα εκτιθέμενα πραγματικά περιστατικά (ΕφΑΘ 11549/95 ΝοΒ 1996. 1008, ΕφΑΘ 1840/92 ΝοΒ 41. 510, ΕφΑΘ 8341/91 Δνη 33. 875, ΕφΑΘ 3410/91 Δνη 33. 875, ΕφΑΘ 15123/83 Δνη 31.1050, ΕφΑΘ 224/33 Δνη 30. 831). Επίσης, προκύπτει ότι η διάταξη του τελευταίου εδαφίου του ανωτέρω άρθρου 41 του ν.δ. 496/1974 περί άρσεως της ακυρότητας από τη μη τήρηση του τύπου της εγγράφου αποδοχής με εκπλήρωση της σύμβασης, αναφέρεται στην τρίτη παράγραφο του άρθρου αυτού, κατά την οποία: «η πρόταση κατάρτισης σύμβασης και η αποδοχή αυτής δύναται να γίνουν και με ιδιαίτερα έγγραφα» και εφαρμόζεται όταν εκπληρώθηκε σύμβαση για την οποία προηγήθηκε χωριστή έγγραφη πρόταση, χωρίς να επακολουθήσει και έγγραφη αποδοχή (ΟΛΑΠ 862/84 ΕΕργΔ 43. 627, ΑΠ 61/96 ΕΕργΔ 1997. 597, ΕφΑΘ 9773/97 Δνη 1998. 637). Η πρόταση όμως, ούσα μονομερής και απευθυντέα σε τρίτο δήλωση βουλήσεως και αποτελούσα ουσιώδες κατ' αρθ. 192 ΑΚ στοιχείο της σύμβασης, πρέπει να είναι πλήρης κατά περιεχόμενο και ορισμένη (Γεωργιάδης - Σταθόπουλος ό.π., αρθ. 185 αρ. 1,2 και αρθ. 192 αρ. 1), προκειμένου δε περί ΝΠΔΔ πρέπει να γίνει κατ' αρθ. 41 Ν.Δ. 496/1974 εγγράφως («δι' ιδιαιτέρου εγγράφου»), άνευ του οποίου πρόταση δεν υφίσταται, οπότε δεν καταρτίζεται και σύμβαση, αφού δεν νοείται αποδοχή χωρίς πρόταση (ΟΛΑΠ 862/84 ό.π., ΑΠ 1378/ 2011, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 847/1986 ΝοΒ 35.1196, ΑΠ 1014/81 ΕΕργΔ 41. 225, ΑΠ 736/78 ΕΕργΔ 37. 890, ΑΠ 385/78 ΝοΒ 27.174, Εφ ΑΘ 6273/ 2011, ΔΕΕ 2012, 552) [§1].

Στην περίπτωση δε άκυρης σύμβασης λόγω μη τήρησης του έγγραφου τύπου τα συμβαλλόμενα μέρη δεν μπορούν να προβάλλουν αξιώσεις στηριζόμενες στη σύμβαση, αλλά μόνο στις αρχές του αδικαιολόγητου πλουτισμού κατ' άρθρο 904 ΑΚ (ΕφΠατρ 325/2004 ΑχΝομ 2005,550), δεδομένου ότι ο κανόνας του εν λόγω άρθρου έχει εφαρμογή και επί του Δημοσίου και των ΝΠΔΔ, αφού υπέρ αυτών δεν καθιερώνεται εξαίρεση με τη διάταξη αυτή ή άλλη (ΑΠ 1490/2008, ΑΠ 1225/2008, ΕφΑθ 2941/2008 δημοσιευμένες στη ΤΝΠ της ΝΟΜΟΣ). Τέλος, κατά το άρθρο 904 παρ. 1 ΑΚ "όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια. Η υποχρέωση αυτή γεννιέται ιδίως σε περίπτωση παροχής αχρεωστήτως ή παροχής για αιτία που δεν επακολούθησε ή έληξε ή αιτία παράνομη ή ανήθικη". Κατά δε το άρθρο 908 εδ. α του ιδίου Κώδικα "ο λήπτης οφείλει να αποδώσει το πράγμα που έλαβε ή το αντάλλαγμα τυχόν έλαβε από αυτό". Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει, ότι, σε περίπτωση που εκτελείται και παραδίδεται έργο ή παρέχονται υπηρεσίες ή εργασίες με άκυρη σύμβαση, "ο αντισυμβαλλόμενος" του παρέχοντος, που δέχεται το έργο ή τις υπηρεσίες στο πλαίσιο της άκυρης σύμβασης, η οποία συνιστά απλά τη βασική προϋπόθεση της έκλειψης νόμιμης αιτίας, υποχρεούται να αποδώσει την ωφέλεια την οποία απέκτησε χωρίς νόμιμη αιτία και που συνίσταται, σε περίπτωση αδυναμίας αυτούσιας απόδοσης της παροχής που έλαβε χώρα χωρίς νόμιμη αιτία, στη χρηματική αποτίμηση του παρασχεθέντος έργου ή της παρασχεθείσας εργασίας ή υπηρεσίας και στη δαπάνη που εξοικονόμησε, στην οποία θα υποβαλλόταν, αν την εκτέλεση του ίδιου έργου ή της εργασίας ανέθετε, με έγκυρη σύμβαση, σε άλλο πρόσωπο, το οποίο θα διέθετε τα ίδια επαγγελματικά προσόντα και ικανότητες (ΑΠ 1225/2008). Περαιτέρω, αν η βάση της αγωγής από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό σωρεύεται, κατά δικονομική επικουρικότητα, σύμφωνα με το άρθρο 219 ΚΠολΔ., δηλαδή υπό την ενδοδιαδικαστική αίρεση της απόρριψης της κύριας βάσης αυτής από τη σύμβαση, αρκεί για την πληρότητα της εν λόγω επικουρικής βάσης να γίνεται απλή γενική επίκληση της ακυρότητας της σύμβασης, χωρίς να απαιτείται να αναφέρονται

Handwritten signature or initials.

ειδικότερα και οι λόγοι αυτής. Με τον τρόπο αυτό πληρούνται ο σκοπός της διατάξεως του άρθρου 216 Κ.Πολ.Δ. η οποία απαιτεί τη σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν την αγωγή. Επομένως στη διονομικώς ενιαία εκδίκαση της επικουρικής βάσεως της αγωγής από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό δεν είναι αναγκαία η επίκληση από τον εργαζόμενο του λόγου ακυρότητας της συμβάσεως που διαγνώστηκε ήδη δικαστικώς στην ίδια δίκη και είναι έτσι δεδομένος κατά την εξέταση της ως άνω επικουρικής βάσεως (Ολ. Α.Π. 22 και 23/2003). Ετσι, σε περίπτωση που με σύμβαση με το Νομικό Πρόσωπο Δήμου, δεν τηρήθηκε ο προβλεπόμενος από τη διάταξη του άρθρου 41 του ν.δ. 496/1974 «περί λογιστικού ΝΠΔΔ» έγγραφος τύπος, ή τηρήθηκε μεν ο έγγραφος τύπος, χωρίς όμως να τηρηθούν οι από τον νόμο προβλεπόμενες διατυπώσεις της προηγούμενης λήψης απόφασης από το Δημοτικό ή Κοινοτικό Συμβούλιο, η σύμβαση είναι άκυρη και το Νομικό Πρόσωπο του Δήμου υποχρεούται να αποδώσει την ωφέλεια που απέκτησε από την άκυρη σύμβαση, και συνίσταται στη χρηματική αποτίμηση των υπηρεσιών που δέχθηκε και στη δαπάνη που εξοικονόμησε, στην οποία θα υποβαλλόταν εάν προέβαινε στην αποδοχή των ιδίων υπηρεσιών με έγκυρη σύμβαση έργου (ΕφΑθ 2941/2008 Δ/ΝΗ 2008/1106, ΠΠρΘ 16764/2010 ΑΡΜ 2011/589).

III. Κατά το άρθρο 7 παρ. 2 του ν.δ./τος 496/1974, περί λογιστικού των ΝΠΔΔ, η οποία είναι ανάλογη με το άρθρο 21 του ΒΔ της 26.6-10.7.1944, περί του Κώδικα Νόμων περί δικών του Δημοσίου, ο νόμιμος και ο της υπερημερίας τόκος οφειλής του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ανέρχεται σε 6% ετησίως, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στη σύμβαση ή σε ειδικό νόμο και αρχίζει από την επίδοση της αγωγής. Από τη διάταξη αυτή, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 340, 341, 345 και 346 ΑΚ προκύπτει ότι, επί χρηματικής οφειλής ΝΠΔΔ, μοναδικό γενεσιουργό λόγο της υποχρεώσεως αυτού προς πληρωμή τόκων υπερημερίας αποτελεί η επίδοση αντιγράφου αγωγής, ως τέτοιας νοούμενης της καταψηφιστικής αγωγής αλλά και της αγωγής της οποίας το αρχικό καταψηφιστικό αίτημα περιορίσθηκε σε

αναγνωριστικό, (Α.Ε.Δ. 7/ 2011, Αρμ 2011, 816) η επίδοση, της οποίας επιφέρει έναρξη τοκοφορίας χωρίς προς τούτο να αρκεί η καθ' οιονδήποτε άλλο τρόπο όχληση ή η παρέλευση δήλης ημέρας εκτός αν συμφωνήθηκε διαφορετικά ή προκύπτει από ειδικό νόμο (ΑΠ ΟΛ 10/2008, ΑΠ 157/2011 δημοσιευμένες στη ΤΝΠ της ΝΟΜΟΣ, ΑΠ ΟΛ 7/2000 ΝοΒ 48,1241). Η ρύθμιση αυτή της υποχρέωσης του Δημοσίου στην καταβολή νόμιμων τόκων ή τόκων υπερημερίας ποσοστού 6% από την επίδοση της αγωγής σε αυτό (από την οποία λαμβάνει γνώση της διαφοράς) δικαιολογείται από λόγους γενικότερου δημόσιου συμφέροντος εγκειμένου στην περιστολή των από την αιτία αυτή δαπανών του Δημοσίου, τις οποίες εξυπηρετεί δια χρημάτων κυρίως του συνόλου των πολιτών και την κάλυψη δια των εξοικονομουμένων ετέρων τέτοιων δαπανών για την παροχή υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο και από το γεγονός ότι καθ' όλο το διάστημα από το έτος 1877 έως σήμερα (καθόσον έχει θεσπισθεί ουσιαστικά από το έτος 1877 με τον ν. ΧΛ'/1877, όπως διατηρήθηκε μέχρι σήμερα) το Ελληνικό Κράτος έχει διέλθει από διαδοχικές σοβαρές δημοσιονομικές κρίσεις, οι οποίες έχουν διαρκέσει για μεγάλα χρονικά διαστήματα, αλλά και των οποίων οι επιπτώσεις επεκτείνονται και σε περιόδους, κατά τις οποίες η οικονομική κατάσταση βελτιώνεται και οι συγκυρίες είναι ευνοϊκές για την ανάπτυξη της χώρας και δεν αντίκειται στις διατάξεις των αρθρ. 341 και 345 του ΑΚ ούτε στις διατάξεις του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά δικαιώματα και των αρθρ. 4 παρ, 1, 17, 20 και 25 παρ. 1 του Συντ., 6 και 14 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου αυτής (ΑΕΔ 25/2012 ΑΡΜ 2013.339, ΑΠ 562/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, στο άρθρο 304 του π.δ. 410/1995 ορίζονται, εκτός άλλων, και τα εξής: "Οι δήμοι και οι κοινότητες έχουν όλες ανεξαιρέτως τις ατέλειες και τα δικαστικά, διοικητικά και δικονομικά προνόμια που παρέχονται στο δημόσιο", μεταξύ δε αυτών περιλαμβάνεται και το ως άνω προνόμιο του άρθρου 21 του δ/τος της 26-6/10-7-1944, που διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του ΑΚ με το άρθρο 109 του ΕισΝΑΚ, στο οποίο ορίζεται ότι "εξακολουθούν να ισχύουν οι ειδικές διατάξεις που κανονίζουν διαφορετικά το ποσοστό ή την έναρξη του τόκου ως προς τις οφειλές ή τις

Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία)

απαιτήσεις του δημοσίου, των δήμων, των κοινοτήτων ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου" και ως ειδικό κατισχύει των διατάξεων του ΑΚ (ΑΠ 224/2011, δημοσιευμένη στη ΤΝΠ της ΝΟΜΟΣ). Επίσης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 276 παρ. 3 του ν. 3463/2006 (Νέος Κώδικας Δήμων και Κοινοτήτων) "ο νόμιμος τόκος και ο τόκος υπερημερίας κάθε οφειλής των Ο.Τ.Α. ανέρχεται στο ποσοστό που ορίζεται για τις αντίστοιχες οφειλές του Δημοσίου" (ΣΤΕ 925/2012, δημοσιευμένη στη ΤΝΠ της ΝΟΜΟΣ). Τέλος, κατά το άρθρο 9 παρ.4 του ν. 1649/1986, αν το ένδικο βοήθημα απορριφθεί για έλλειψη δικαιοδοσίας του δικαστηρίου, ενόψει των ρυθμίσεων του ν. 1406/1983, (δικαιοδοσία διοικητικών δικαστηρίων), το αντίστοιχο βοήθημα που προβλέπει ο νόμος, εφόσον ασκηθεί ενώπιον του κατά δικαιοδοσία αρμόδιου δικαστηρίου μέσα σε ανατρεπτική προθεσμία δύο μηνών από την επίδοση της τελεσίδικης απορριπτικής απόφασης στον ενδιαφερόμενο, λογίζεται, ως προς όλες τις έννομες συνέπειες, ότι ασκήθηκε κατά το χρόνο άσκησης εκείνου που απορρίφθηκε. Για την άσκηση του νόμιμου βοηθήματος ενώπιον του έχοντος δικαιοδοσία δικαστηρίου, υπό την έννοια της ανωτέρω διατάξεως, δεν απαιτείται να έχει προηγηθεί η επίδοση της τελεσίδικης απορριπτικής απόφασης λόγω ελλείψεως δικαιοδοσίας του πρώτου επληφθέντος δικαστηρίου. Το ανωτέρω δίμηνο τίθεται ως το αψώτατο χρονικό όριο, πέραν του οποίου δεν επέρχονται τα επωφελή για τον ενάγοντα αποτελέσματα της αρχικής άσκησης του βοηθήματος ενώπιον του μη έχοντος δικαιοδοσία δικαστηρίου, (ΑΠ 1028/05 ΝοΒ 2006.65, ΣτΕ 2574/2000 ΔΔικ. 2001.387, ΣτΕ 3950/95 ΝΟΜΟΣ). Επομένως, η γέννηση των τόκων επιδικίας των αξιώσεων σε βάρος του Δημοσίου ή ΝΠΙΔΔ, με αγωγή ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, ανατρέχει, με τις ανωτέρω προϋποθέσεις, στο χρόνο της άσκησης τυχόν όμοιας αγωγής, η οποία είχε προηγουμένως εσφαλμένα υποβληθεί στα διοικητικά δικαστήρια και γι' αυτό το λόγο απορρίφθηκε τελεσίδικα.

IV. Τέλος, από τη διάταξη του άρθρου 22 του "Κωδικός περί δικών του δημοσίου", ταυτόσημη με τη διάταξη του άρθρου 296 παρ. 1 ΑΚ, προκύπτει

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΧΕΙΡΗΣΗΣ
ΕΡΓΩΝ

ότι ο ανατοκισμός επιτρέπεται κατ' αρχήν μόνο αν αυτός συμφωνηθεί ή αν ζητηθεί με αγωγή. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις επιβάλλεται επιπλέον και ένας χρονικός περιορισμός, δηλαδή μόνον οφειλόμενοι τόκοι τουλάχιστον ενός ολόκληρου έτους ή μιας χρήσεως, αν πρόκειται για το Δημόσιο ως οφειλέτη μπορούν ν' αρχίσουν να γεννούν και περαιτέρω τόκους. Ο χρονικός αυτός περιορισμός μάλιστα επιτείνεται, υπό την έννοια ότι η πάροδος του έτους (ή της χρήσεως ως προς το Δημόσιο) όχι μόνο είναι αναγκαία για τη γέννηση του ανατοκισμού, αλλά τίθεται και ως προϋπόθεση για την επέλευση των δύο, διαζευκτικώς απαιτούμενων, γενεσιουργών γεγονότων του ανατοκισμού, δηλαδή της συμφωνίας ή της επιδόσεως της αγωγής. Συμφωνία καταρτιζόμενη ή αγωγή επιδιδόμενη πριν από την πάροδο του έτους (ή της χρήσεως) δεν μπορεί να επιφέρει ανατοκισμό, ούτε και αφού συμπληρωθεί το έτος ή η χρήση) (ΑΠ174/2013, 1089/2013, δημοσιευμένες στη ΤΝΠ της ΝΟΜΟΣ).

Με την κρινόμενη αγωγή, η ενάγουσα εταιρεία που εμπορεύεται ανταλλακτικά και αναλώσιμα λοιπά εξαρτήματα οχημάτων και μηχανημάτων, εκθέτει ότι επί ολόκληρη 20ετία και πλέον, συνεργάσθηκε επαγγελματικά με τον εναγόμενο Σύνδεσμο και τα εκάστοτε διοικητικά και υπαλληλικά του όργανα, με αντικείμενο της ανωτέρω συνεργασίας την διενέργεια τακτικών ελέγχων, εργασιών συντήρησης και τοποθέτησης (στα μηχανήματα και οχήματά του), ανταλλακτικών, συσκευών, εξαρτημάτων, σε τιμές πάντοτε χαμηλότερες των αντίστοιχων τιμών λιανικής πώλησης, της επίσημης αντιπροσωπείας των άνω υλικών. Ότι ο εναγόμενος Σύνδεσμος, που διαθέτει συνολικά 41 μηχανήματα οχήματα, προκειμένου να ικανοποιήσει τις ανάγκες αποκομιδής των απορριμμάτων των μελών του - Δήμων και Κοινοτήτων του Νομού Αττικής- επέλεξε να αναθέσει, με απόφαση της Εκτελεστικής του Επιτροπής, απ' ευθείας σε ανάδοχο, για τρίμηνο χρονικό διάστημα (δυνάμενο να παραταθεί), το σύνολο των εργασιών ελέγχου, συντήρησης και επισκευής του συνόλου των ως άνω μηχανημάτων - οχημάτων του, κατά τα ειδικώς εκτιθέμενα στο αγωγικό δικόγραφο. Ότι για το σκοπό αυτό, ο εναγόμενος Σύνδεσμος, ζήτησε από τους εκπροσώπους της

h t

Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία)

ενάγουσας, και οι τελευταίοι του υπέβαλαν σχετική προσφορά, η οποία και έγινε δεκτή, όπως ρητώς τους διαβεβαίωσαν ο ήδη αποβιώσας και τότε Πρόεδρος του Δ.Σ. - Γεώργιος Λαντζουράκης και ο Κων/νος Μνηματίδης, τότε και νυν Προϊστάμενος της αρμόδιας Διεύθυνσης Διάθεσης Απορριμμάτων - Αποκαταστάσεως. Ότι εν συνεχεία, ο ανωτέρω Κων/νος Μνηματίδης, στις 25-4-2003, τους έδωσε για υπογραφή την από 2-5-2003 (προφανώς μεταχρονολογημένη) σύμβαση με τον τίτλο «ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΜΒΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΡΙΜΗΝΗΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗΣ ΣΤΟΛΟΥ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ/ΟΧΗΜΑΤΩΝ Χ.Υ.Τ.Α ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ», το περιεχόμενο της οποίας ενσωματώνεται στο αγωγικό δικόγραφο, το κείμενο της οποίας αυθημερόν υπέγραψε ο νόμιμος εκπρόσωπος της ενάγουσας, Αναστάσιος Σιδηρόπουλος, και την παρέδωσε στον ως άνω Δ/ντη Κων/νο Μνηματίδη, ο οποίος τον διαβεβαίωσε ότι θα την επιστρέψει, αφού υπογραφεί και από τον τότε έτερο νόμιμο εκπρόσωπο του εναγομένου Συνδέσμου, ήδη αποβιώσαντα Γεώργιο Λαντζουράκη. Ότι εν συνεχεία, στις 28-4-2003, κλήθηκε από τους ως άνω εκπροσώπους του εναγομένου, να προβεί στην άμεση εκτέλεση της ως άνω ανυπόγραφης από την πλευρά του αντιδίκου σύμβασης, διότι υπήρχε κατεπείγουσα ανάγκη για την άμεση επαναλειτουργία των μηχανημάτων, καθόσον η πλειοψηφία αυτών ήταν ακινητοποιημένη λόγω βλαβών, με αποτέλεσμα να συσσωρεύονται τεράστιοι όγκοι απορριμμάτων και προκύπτει κίνδυνος για τη δημόσια υγεία. Ότι ενόψει των ανωτέρω, αλλά και των διαβεβαιώσεων αμφοτέρων των αρμοδίων διοικητικών και υπαλληλικών οργάνων του εναγομένου, ότι θα υπογραφεί η σύμβαση, και επιπροσθέτως της άψογης μακροχρόνιας συνεργασίας που είχε με τον εναγόμενο Σύνδεσμο, η ενάγουσα ανταποκρίθηκε στην έκκληση του εναγομένου και εκτέλεσε τις απαιτούμενες εργασίες ελέγχου, συντήρησης και επισκευής των ανωτέρω μηχανημάτων και οχημάτων, κατά τα ειδικώς εκτιθέμενα στην αγωγή. Ότι επιπλέον, ενώ η ενάγουσα εκτελούσε κανονικά την ανωτέρω σύμβαση, εκδίδοντας τα αντίστοιχα παραστατικά, τα οποία ενσωματώνει στο αγωγικό δικόγραφο, για την πληρωμή της εργολαβικής

αμοιβής της, ο εναγόμενος της πρότεινε την παράταση με τους ίδιους όρους, της ως άνω σύμβασης κατά 45 ημέρες ακόμη, και η ενάγουσα συμφώνησε. Ότι οι ως άνω εκπρόσωποι του εναγομένου, διαβεβαίωσαν το νόμιμο εκπρόσωπο της ότι εκδόθηκε και νέα απόφαση της Εκτελεστικής Επιτροπής του εναγομένου Συνδέσμου, με την οποία εγκρίθηκε και η υπογραφή της συμπληρωματικής σύμβασης για παράταση των εργασιών επί 45 ακόμη ημέρες, το δε κείμενο της ως άνω συμπληρωματικής σύμβασης υπέγραψε ο νόμιμος εκπρόσωπος της και παρέδωσε στον ως άνω Δ/ντη Κων/νο Μνηματίδη, ο οποίος τον διαβεβαίωσε ότι θα την επιστρέψει, αφού υπογραφεί και από τον τότε έτερο νόμιμο εκπρόσωπο του εναγομένου Συνδέσμου, ήδη αποβιώσαντα Γεώργιο Λαντζουράκη. Ότι παρά ταύτα, και παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις της, οι ανωτέρω συμβάσεις ουδέποτε της επεστράφησαν υπογεγραμμένες, ο δε εναγόμενος, αν και αποδέχθηκε τα παραπάνω εκτελεσθέντα από αυτήν έργα και υπηρεσίες, όπως αυτές περιγράφονται αναλυτικά στα 50 παραστατικά που εξέδωσε και ενσωματώνονται στο αγωγικό δικόγραφο, δεν της κατέβαλε τη σχετική συμφωνημένη για κάθε έργο αμοιβή, παρά τις συνεχείς οχλήσεις της. Ότι από την προεκτεθείσα συμπεριφορά των ανωτέρω οργάνων του εναγομένου (ήτοι της παραλείψεις τους για την ολοκλήρωση των σχετικών διοικητικών συμβάσεων και την εκτέλεσή τους), υπέστη ζημία ύψους 178.312,93 ευρώ, η οποία ισούται με την αξία των παρασχεθεισών υπηρεσιών ελέγχου, συντήρησης και επισκευής των ανωτέρω οχημάτων και μηχανημάτων, πλέον της αξίας των ανταλλακτικών και λοιπών αναλωσίμων υλικών που τοποθέτησε στα εν λόγω μηχανήματα και οχήματα. Ότι περαιτέρω κατά του εναγομένου, αλλά και των προαναφερομένων νομίμων εκπροσώπων του, άσκησε αρχικά την από 17-5-2005 και με αρ. εκθ. κατ. 17811/2005 ομοίου περιεχομένου αγωγή της ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία αιτήθηκε την επιδίκαση του ανωτέρω ποσού, νομιμοτόκως από 9-2-2004 (ημέρα εξωδίκου οχλήσεως του εναγομένου) και επί της οποίας εξεδόθη η υπ' αριθ. 3915/2010 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, που εδέχθη εξ ολοκλήρου αυτήν μόνον ως προς τον εναγόμενο Σύνδεσμο, και

επιδίκασε στην ενάγουσα το ποσό των 178.312,93 ευρώ, νομιμοτόκως ως άνω, κηρύσσοντας εν μέρει προσωρινά εκτελεστή αυτήν για το ποσό των 100.000 ευρώ, ποσό το οποίο ο εναγόμενος της κατέβαλε, άνευ όμως των αναλογούντων σ' αυτό τόκων υπερημερίας, στις 10-12-2010. Ότι κατά της ως άνω αποφάσεως ο εδώ εναγόμενος Σύνδεσμος άσκησε την από 26-10-2010 και με αρ. εκθ. κατ. 34885/27-10-2010 έφεσή του, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 806/29-2-2012 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, που απέρριψε την ως άνω αγωγή της ως απαράδεκτη ελλείψει δικαιοδοσίας των διοικητικών δικαστηρίων. Κατόπιν των ανωτέρω, και ελλείψει δικαιοδοσίας των πρώτων επιληφθέντων διοικητικών δικαστηρίων, επαναφέρει την ως άνω υπόθεση με την ένδικη αγωγή της ενώπιον του παρόντος πολιτικού δικαστηρίου και ζητεί, κατ' εκτίμηση των αιτημάτων της, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος Σύνδεσμος, με προσωρινά εκτελεστή απόφαση, να της καταβάλει ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της θετικής ζημίας που υπέστη από τις αναφερόμενες στο δικόγραφο της αγωγής παράνομες και υπαίτιες πράξεις και παραλείψεις των οργάνων του, δυνάμει των άρθρων 105 και 106 του ΕισΝΑΚ, άλλως λόγω της ελλείψει εγγράφου τύπου ακυρότητας των παραπάνω συμβάσεων, κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, καθόσον ο εναγόμενος Σύνδεσμος κατέστη πλουσιότερος κατά το ανωτέρω ποσό σε βάρος της περιουσίας της, σωζόμενου του πλουτισμού, το οφειλόμενο ποσό των 78.312 €, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από 9-2-2004 (ήτοι από την επίδοση της από 2-2-2004 εξώδικης διαμαρτυρίας - όχλησης για την καταβολή τους), καθώς επίσης ζητεί να της επιδικαστούν οι αναλογούντες τόκοι υπερημερίας για το ποσό του κεφαλαίου των 100.000 ευρώ, που της κατέβαλε ο εναγόμενος στις 10-12-2010 λόγω της προσωρινής εκτελεστότητας της υπ' αριθ. 3915/2010 απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, από τότε που κατέστη απαιτητό μέχρι εξοφλήσεως (ήτοι για το χρονικό διάστημα από 9-2-2004 μέχρι 10-12-2010), ήτοι συνολικό ποσό 68.888 ευρώ, ανατοκισζομένων των οφειλομένων τόκων από της επιδόσεως της ένδικης αγωγής κατ' άρθρο 296 του ΑΚ και να καταδικασθεί ο εναγόμενος στα δικαστικά της έξοδα.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή παραδεκτά φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο έχει δικαιοδοσία για την εκδίκασή της μόνον όσον αφορά την επικουρική βάση της που στηρίζεται στις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, εφόσον η συγκεκριμένη διαφορά έχει ως υπόβαθρο άκυρη σύμβαση που δεν είναι διοικητική κατά τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στην υπ' αριθ. 806/2012 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (βλ. ΑΠ 1307/2010, ΑΠ 1490/2008 δημοσιευμένες στη ΤΝΠ της ΝΟΜΟΣ). Αντιθέτως, το Δικαστήριο αυτό δεν έχει δικαιοδοσία και για την εκδίκαση της κύριας βάσης της αγωγής, έχουσα κατά το εκτιθέμενο σ' αυτήν περιεχόμενο και αίτημα, ως αντικείμενο την καταπήφιση αποζημίωσης για την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη η ενάγουσα από τις αναφερόμενες στο δικόγραφο της αγωγής παράνομες και υπαίτιες πράξεις και παραλείψεις των οργάνων του εναγομένου Συνδέσμου, οι οποίες έλαβαν χώρα κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας η οποία τους έχει ανατεθεί, και η οποία θεμελιώνεται στα άρθρα 105 και 106 του ΕισΝΑΚ και, ως εκ τούτου, η αμφισβήτησή της προκαλεί διοικητική διαφορά ουσίας, υπαγόμενη στη δικαιοδοσία των κατά το άρθρο 94 παρ. 1 του Συντάγματος διοικητικών δικαστηρίων και εντεϋθεν έπεται, ότι δεν υπάρχει δικαιοδοσία του παρόντος πολιτικού δικαστηρίου για την εκδίκασή της και είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη. Επισημαίνεται δε εν προκειμένω ότι το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών με την υπ' αριθ. 806/2012 απόφαση του δεν εξέτασε το ζήτημα της δικαιοδοσίας των διοικητικών δικαστηρίων όσον αφορά την αντίστοιχη κύρια βάση της αγωγής για αξίωση αποζημίωσης από παράνομες πράξεις και παραλείψεις των οργάνων του εδώ εναγομένου, δοθέντος ότι η εν λόγω αγωγική βάση είχε απορριφθεί πρωτοδίκως ως ουσία αβάσιμη, και συνακόλουθα δεν υπήρχε σχετικός λόγος εφέσεως. Περαιτέρω, σημειώνεται ότι η ένδικη αγωγή στρέφεται κατά του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «ΕΝΙΑΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΝΟΜΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ» (Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α.), στη θέση του οποίου κατά τον χρόνο εγέρσεως της αγωγής είχε ήδη υπεισέλθει ως καθολικός διάδοχος το νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «Ειδικός

Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία)

Διαβαθμιδικός Σύνδεσμος Νομού Αττικής» (ΕΔΣΝΑ) με την υπ' αριθ.

46/16-12-2011 απόφαση του Υφυπουργού Εσωτερικών «Σύσταση Ειδικού Διαβαθμιδικού Συνδέσμου για τη διαχείριση στερεών αποβλήτων στην μητροπολιτική περιφέρεια Αττικής (Β' 2854), εκδοθείσα κατ' εξουσιοδότηση της διάταξης του άρθρου 211 του ν. 3852/2010, παρά ταύτα η ένδικη αγωγή είναι έγκυρη και νομίμως χωρεί η συζήτησή της, εφόσον το διάδοχο του καταργηθέντος νομικού προσώπου, ήτοι το νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «Ειδικός Διαβαθμιδικός Σύνδεσμος Νομού Αττικής» (ΕΔΣΝΑ), εμφανίστηκε ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου με την ιδιότητα του καθολικού διαδόχου στη θέση του εναγομένου συνδέσμου, ανέλαβε την δίκη και προέβαλε τους υπερασπιστικούς του ισχυρισμούς όσον αφορά την ουσία της υποθέσεως, ενώ περαιτέρω από κανένα στοιχείο δεν προέκυψε ότι η ενάγουσα κατά το χρόνο ασκήσεως της ένδικης αγωγής γνώριζε ή από βαρεία αμέλεια αγνοούσε το γεγονός τούτο, δοθέντος ότι το επιδοθέν προς τον αντίδικο της αντίγραφο της αγωγής παρέλαβε ανεπιφύλακτα η εντεταλμένη για την παραλαβή δικογράφων υπάλληλος του εναγομένου. Συνεπώς, και ενόψει ασκήσεως της αγωγής κατά υφισταμένου μεν, ως εικός, κατά τον χρόνο δημιουργίας της ένδικης διαφοράς νομικού προσώπου και ενόψει της διατρεχούσης το δίκαιον αρχής της καλής πίστεως και εφόσον η ενάγουσα αγνοούσε την στο μεταξύ επελθούσα μεταβολή, η ένδικη αγωγή δεν είναι άκυρη και νομίμως χωρεί η συζήτησή της. Εξάλλου, η υπό κρίση αγωγή αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπο φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία (άρθρα 1, 7, 8, 9, 10, 12 παρ. 1, 13, 14 παρ. 1α και 2 και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ), είναι αρκούντως ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 158, 159 § 1, 160, 180, 904 επ., 345, 346, 296 του Α.Κ., 41 του Ν.Δ/τος 496/1974, 9 παρ. 4 του ν. 1649/1986, 176, 191 παρ. 2, 907 και 908 ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος επιδίκασης τόκων επιδικίας από τον χρόνο της εξωδίκου οχλήσεως του εναγομένου (9-2-2004), το οποίο είναι εν μέρει απορριπτέο ως μη νόμιμο, διότι σύμφωνα με όσα ήδη εκτέθηκαν στην ως άνω υπό ΙΙΙ μείζονα σκέψη, το

ύψος του επιτοκίου υπερημερίας και ο χρόνος έναρξης της τελευταίας καθορίζονται αποκλειστικά από τη διάταξη του άρθρου 7 § 2 του Ν.Δ. 496/1974 (τόκος υπερημερίας 6% ετησίως, έναρξη τοκοφορίας από την επίδοση της αγωγής), η οποία στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι αντίθετη στα άρθρα 4 § 1 του Συντάγματος, 1 του Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, όπως αναλυτικά εκτέθηκε στην ίδια ως άνω μείζονα σκέψη, με συνέπεια στην προκειμένη περίπτωση το αίτημα επιδίκασης νόμιμων τόκων επιδικίας να είναι νόμιμο βάσιμο μόνο κατά το ποσοστό που δεν υπερβαίνει το 6% ετησίως και για το διάστημα από την επομένη της επίδοσης της αρχικής ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων αγωγής, ενόψει της ρυθμίσεως της παρ. 4 του άρθρου 9 του ν. 1649/1986, και μέχρι α) την οριστική εξόφληση όσον αφορά το υπολειπόμενο ανεξόφλητο κεφάλαιο των 78.312 ευρώ, β) την 10-12-2010, όσον αφορά το αιτούμενο κεφάλαιο των μη καταβληθέντων τόκων του κεφαλαίου των 100.000 ευρώ. Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι το αίτημα για την κήρυξη της εκδοθησόμενης απόφασης προσωρινά εκτελεστής είναι νόμιμο και τούτο διότι η διάταξη του άρθρου 8 ν. 2097/1952 που απαγορεύει την αναγκαστική εκτέλεση για την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου, η ισχύς της οποίας (διάταξης) είχε επεκταθεί και στους Ο.Τ.Α. με το άρθρο 3 ν.δ. 31/1968, καθώς και η διάταξη του άρθρου 909 παρ. 1 ΚΠολΔ που απαγορεύει την προσωρινή εκτέλεση κατά του Δημοσίου, των ν.π.δ.δ. και των Ο.Τ.Α., θεωρούνται καταργημένες, ως ευρισκόμενες σε αντίθεση με τις αρχές του κράτους δικαίου και της παροχής πλήρους, έγκαιρης και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, που θεμελιώνονται στις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1, 94 παρ. 4, 95 παρ. 5 Συντ., 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α., 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της, 2 παρ. 3 και 14 παρ. 1 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (ΟΛΑΠ 17/2002 ΕΛΛΔνη 2002.1009, ΟΛΑΠ 21/2001 ΕΛΛΔνη 2002.83, ΕφΑθ 6457/2011 ΕΛΛΔνη 2012.1064, Πρακτικά 7ης Γεν. Συνεδρίασης της ΟΛΕΑΣ της 19-3-2003 ΕΔΚΑ 2003.606, Πρακτικά της 6ης Γεν. Συνεδρίασης της ΟΛΕΑΣ της 12-3-2003, ΕΔΚΑ 2003.674, Απαλαγάκη Χ., Διαδικαστικά ζητήματα από την επίσηυση

9^ο φύλλο της υπ' αριθ. 4897/2015 αποφάσεως του

Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία)

αναγκαστικής εκτελέσεως κατά του Ελληνικού Δημοσίου, Δ 2004.773-774, Χρυσόγονος Κ., Η αναγκαστική εκτέλεση κατά του Δημοσίου ή άλλου ν.π.δ.δ. υπό την ισχύ του άρθρου 94 παρ. 4 Συντ., ΝοΒ 2003.15-16, Σταμάτης Κ., Αναγκαστική εκτέλεση αποφάσεως κατά του Δημοσίου, Ο.Τ.Α. και ν.π.δ.δ., ΝοΒ 2003.3). Επομένως, η αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό αίτημα της καταβλήθηκε το προσήκον τέλος δικαστικού ενοήμου με τα ανάλογα επ' αυτού ποσοστά υπέρ του Ε.Τ.Α.Α. - Τ.Π.Δ.Α. (βλ. το υπ' αριθ. 14221857/9-3-2015 διπλότυπο είσπραξης της Δ.Ο.Υ. ΙΓ' Αθηνών).

Κατά το άρθρο 3 του ν.δ. 31/1968 «περί προστασίας της περιουσίας των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως και ρυθμίσεις ετέρων τινών θεμάτων», οι υπό των αστικών εν γένει νόμων και των ουσιαστικών διατάξεων επίδικων του Δημοσίου αναγνωριζόμενες στο Δημόσιο προνομίες ή θεσπισμένες ειδικές προστατευτικές διατάξεις εφαρμόζονται αναλόγως και επί των ΟΤΑ, εφόσον οι τυχόν υφιστάμενες αντίστοιχες για τους οργανισμούς αυτούς προνομίες εν γένει δεν είναι ευρύτερες ή ευνοϊκότερες από εκείνες που ισχύουν για το Δημόσιο. Από τη διάταξη αυτήν προκύπτει ότι οι περι παραγραφής διατάξεις του κοινού δικαίου, εφόσον είναι ευνοϊκότερες εφαρμόζονται υπέρ των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, ασχέτως δηλαδή της κατ' αρχήν ισχύος για τους οργανισμούς αυτούς της νομοθεσίας περί δημοσίου λογιστικού (ΑΠ 1310/2009, α' δημοσίευση Νόμος). Τέλος, κατά το άρθρο 90§1 του ν. 2362/1995 περί δημοσίου λογιστικού, που έχει εφαρμογή και επί αξιώσεων κατά των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης (οι οποίοι σημειωτέον κατά το άρθρο 304 του πδ. 410/1995 «Δημοτικός και Κοινοτικός Κώδικας» και ήδη άρθρο 276 §§ 1 εδ. 2,2 του ν. 3463/2006 «Κώδικας Δήμων και Κοινοτήτων», με χρόνο ενάρξεως της ισχύος του από 1.1.2007 (ακροτελευταίο άρθρο αυτού) έχουν όλα τα δικαστικά, διοικητικά και δικονομικά προνόμια που παρέχονται στο Δημόσιο) οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου ή κατά των ΟΤΑ παραγράφεται μετά

πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής. Η παραγραφή αυτή, κατά το άρθρο 91 του ίδιου νόμου, αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε η απαίτηση και ήταν δυνατή η δικαστική αυτής επιδίωξη. Από τα παραπάνω προκύπτει ότι ως προς την παραγραφή των ενοχικών αξιώσεων κατά του Δημοσίου ή των ΟΤΑ (στις οποίες συμπεριλαμβάνονται και εκείνες που πηγάζουν από αδικοπραξία και αδικαιολόγητο πλουτισμό λόγω ακυρότητας της συμβάσεως) σε καμία περίπτωση ο χρόνος της παραγραφής δεν μπορεί να υπερβαίνει την πενταετία (ΑΠ 1310/2009, δημοσιευμένη στη ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Το εναγόμενο Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «ΕΝΙΑΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΝΟΜΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ» (Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α.) και νυν «Ειδικός Διαβαθμιδικός Σύνδεσμος Νομού Αττικής» (ΕΔΣΝΑ) ως υπεισερχόμενος σε όλα τα δικαιώματα και υποχρεώσεις δυνάμει του Καλλικράτειου Νόμου, ο οποίος παραστάθηκε με τις νομίμως και εμπροθέσμως καταταθειμένες προτάσεις του αρνήθηκε την ιστορική βάση της αγωγής και τα πραγματικά περιστατικά που τη συγκροτούν, και συγκεκριμένα ισχυρίζεται ότι ουδέποτε συνήψε τις επίδικες συμβάσεις έργου δια νομίμου εκπροσώπου του, επισημαίνοντας την παντελή έλλειψη βεβαιώσεων καλής εκτέλεσης έργου, περαιτέρω δε προέβαλε την ένσταση παραγραφής, καθώς ισχυρίζεται ότι η αξίωση για τους αναλογούντες τόκους υπερημερίας από 9-2-2004 μέχρι την άσκηση της κρινόμενης αγωγής κατά το έτος 2012 έχει υποπέσει σε παραγραφή. Η ένσταση αυτή είναι νόμιμη, ερείδεται δε στις διατάξεις των άρθρων 90 §1 του ν. 2362/1995 και 3 του ν.δ. 31/1968 και πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης της μάρτυρος της ενάγουσας, που εξετάσθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση απομαγνητοφωνημένα πρακτικά (ο εναγόμενος δεν επιμελήθηκε της εξέτασής μαρτύρων), και από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, τα οποία προσκόμισαν και επικαλέστηκαν οι διάδικοι, που το δικαστήριο έλαβε υπόψη είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα

Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία)

είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για μερικά εκ των οποίων μάλιστα γίνεται παρακάτω ειδική αναφορά, χωρίς όμως να παραλειφθεί κανένα από αυτά για την ουσιαστική διάγνωση της διαφοράς, από όσα συνομολογούνται εκ μέρους των διαδίκων και από τα διδάγματα της κοινής πείρας, που αυτεπαγγέλτως λαμβάνονται υπόψη κατ' άρθρον 336§4 ΚΠολΔ, αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά : Η ενάγουσα εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, με αντικείμενο δραστηριότητας την εμπορία ανταλλακτικών και αναλωσίμων λοιπών εξαρτημάτων οχημάτων και μηχανημάτων, διαθέτουσα εξοπλισμένο και στελεχωμένο συνεργείο επισκευής των ως άνω μηχανημάτων, κατόπιν προφορικής συμφωνίας με τους εκπροσώπους του εναγομένου συνδέσμου τον Μάιο του έτους 2003 ανέλαβε την εκτέλεση εργασιών τρίμηνης συντήρησης του στόλου μηχανημάτων/οχημάτων ΧΥΤΑ Δυτικής Αττικής και συγκεκριμένα την παροχή στον εναγόμενο Σύνδεσμο του συνόλου των εργασιών ελέγχου, συντήρησης και επισκευής του στόλου των μηχανημάτων/οχημάτων της Διεύθυνσης Διάθεσης Απορριμμάτων - Αποκαταστάσεων του εναγομένου Συνδέσμου, τα οποία κατά το μεγαλύτερο μέρος τους λειτουργούσαν στον ευρύτερο χώρο του ΧΥΤΑ Δυτικής Αττικής (Άνω Λιόσια), καθώς επίσης την προμήθεια των απαραίτητων ανταλλακτικών (αναλωσίμων και μη) για την επισκευή - συντήρηση τους. Επιπλέον τον Ιούλιο του 2003 οι ως άνω συμβαλλόμενοι συμφώνησαν προφορικά την παράταση της άνω σύμβασης κατά 45 ημέρες ακόμη, με το ίδιο ακριβώς αντικείμενο. Για το εκ μέρους της ενάγουσα αναληφθέν, εκτελεσθέν και παραδοθέν έργο εκδόθηκαν τα με αριθ. 00268/2-6-2003 έως και 00321/12-9-2003 48 τιμολόγια πώλησεως και οι υπ' αριθ. 18399 και 18398/12-9-2003 αποδείξεις παροχής υπηρεσιών συνολικής αξίας 178.312,93 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου του αναλογούντος ΦΠΑ (18%). Από κανένα δε αποδεικτικό στοιχείο, καθώς ο εναγόμενος δεν προσκομίζει ούτε επικαλείται τέτοια σχετικά, δεν απεδείχθησαν οι ισχυρισμοί του ότι ουδέποτε τα ανωτέρω έργα δεν ανατέθηκαν στην ενάγουσα από τους παραπάνω αναφερόμενους εκπροσώπους του. Άλλωστε, ο εναγόμενος δεν

αμφισβητεί ότι οι ανωτέρω υπηρεσίες και προϊόντα παρασχέθηκαν πράγματι από την ενάγουσα και μάλιστα κατά τα επικαλούμενα χρονικά διαστήματα, πλην των αναφερομένων α) υπ' αριθ. 321/12-9-2003 τιμολογίου ύψους 755,20 ευρώ, μετά του αναλογούντος ΦΠΑ, για πώληση λαδιού βαρελιού VANELOS (208lt) και με στοιχεία δελτίου αποστολής 5597/12-9-2003 και β) υπ' αριθ. 18398/12-9-2003 και 18399/12-9-2003 αποδείξεων παροχής υπηρεσιών της ενάγουσας που αφορούν σε εργασίες βάσει της αρχικής και της συμπληρωματικής σύμβασης εργασιών, κατά τα ανωτέρω εκτιθέμενα, συνολικής αξίας 60.590,64 ευρώ και 20.196,88 ευρώ αντίστοιχα, για τα οποία προβάλλει τον ισχυρισμό ότι δεν φέρουν αριθμό πρωτοκόλλου της υπηρεσίας του και εξ αυτού του λόγου δεν τα αναγνωρίζει. Πλην όμως από την αξιολογική συνεκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των ως άνω αποδεικτικών μέσων προς σχηματισμό της δικανικής κρίσεως σχετικά με τους πραγματικούς ισχυρισμούς των διαδίκων που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, αποδείχθηκε ότι η αρχική προφορική συμφωνία μεταξύ των μερών παρατάθηκε για χρονικό διάστημα 45 ημερών, παρά τους περί του αντιθέτου ισχυρισμούς του εναγομένου (βλ. μεταξύ άλλων τα προσκομισθέντα τιμολόγια και αποδείξεις παροχής υπηρεσιών, την υπ' αριθ. 20/15-4-2003 απόδειξη μεταφοράς, την υπ' αριθ. 52/27-9-2003 απόδειξη μεταφοράς, σε συνδυασμό με την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος αποδείξεως, η οποία κατά το επίδικο χρονικό διάστημα εργαζόταν ως υπάλληλος στο λογιστήριο της ενάγουσας), το γεγονός δε της μη πρωτοκολλήσεως των ανωτέρω τριών παραστατικών εκ μέρους του εναγομένου δεν επαρκεί από μόνο του να ανατρέψει όλα τα παραπάνω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά. Ωστόσο, ο εναγόμενος Σύνδεσμος δεν κατέβαλε τα ως άνω ποσά που τον βάρυναν από την εκτέλεση των ανωτέρω έργων εκ μέρους της ενάγουσας, η τελευταία δε του επέδωσε την 9-2-2004 την από 5-2-2004 εξώδικη διαμαρτυρία - κλήση - δήλωση με επιφύλαξη δικαιωμάτων, με την οποία προσκαλούσε τον εναγόμενο Σύνδεσμο για καταβολή του ποσού των 178.312,93 ευρώ από τις προαναφερθείσες συμβάσεις (βλ. την από 5-2-2004 εξώδικη διαμαρτυρία - κλήση - δήλωση και τις με αριθμούς 15912 Β/9-2-2004 και 15913Β/9-2-2004

Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία)

εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Γερασίμου Μουρελάτου). Επομένως ο εναγόμενος Σύνδεσμος και νυν ο ΕΝΙΑΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΝΟΜΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ» (Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α.), ως υπεισερχόμενου σε όλα τα δικαιώματα και υποχρεώσεις δυνάμει του Καλλικράτειου Νόμου, κατέστη αδικαιολογήτως πλουσιότερος κατά το ποσό των 178.312,93 ευρώ, αφού σε αυτό το ποσό ανέρχεται η χρηματική αποτίμηση των υπηρεσιών που δέχθηκε και των προϊόντων που προμηθεύτηκε και το οποίο εξοικονόμησε από τη δαπάνη στην οποία θα υποβαλλόταν, εάν προέβαινε στην αποδοχή των ιδίων υπηρεσιών και στην προμήθεια των ιδίων προϊόντων με έγκυρη σύμβαση έργου. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η ενάγουσα άσκησε την υπ' αριθ. εκθ. κατ. 17811/6079/17-5-2005 αγωγή ενώπιον του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία ζητούσε να υποχρεωθεί ο εναγόμενος σύνδεσμος να της καταβάλει νομιμοτόκως το προαναφερόμενο ποσό. Το ως άνω Δικαστήριο, με την υπ' αριθ. 3915/2010 απόφασή του, απέρριψε την αγωγή αυτή κατά την κύρια βάση της, της αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας, με την αιτιολογία ότι η ενάγουσα δεν απέδειξε τον ισχυρισμό της ότι η εκτέλεση της προαναφερόμενης σύμβασης οφείλεται σε παραπλάνησή της από τα αρμόδια όργανα του εναγομένου, και έκρινε ότι αυτή δικαιούται να λάβει το αιτηθέν με την αγωγή ποσό, με βάση τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, υποχρεώνοντας τον εναγόμενο σύνδεσμο να καταβάλει στην ενάγουσα νομιμοτόκως το ως άνω ποσό των 178.312,93 ευρώ, κηρύχθηκε δε εν μέρει προσωρινώς εκτελεστή για το ποσό των 100.000 ευρώ. Την 10-12-2010 ο εναγόμενος σύνδεσμος κατέβαλε στην ενάγουσα το ποσό των 100.000 ευρώ, σε συμμόρφωση προς την ανωτέρω απόφαση. Πλην όμως την ανωτέρω απόφαση ο εναγόμενος σύνδεσμος προσέβαλε με την από 26-10-2010 και με αρ. εκθ. κατ. 34885/2010 έφεσή του ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 806/2012 απόφαση του ανωτέρω δευτεροβαθμίου δικαστηρίου, με την οποία εξαφανίσθηκε η ως άνω απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και απερρίφθη η αγωγή της

ενάγουσας ως απαράδεκτη ελλείπει δικαιοδοσίας των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων, αφού κρίθηκε ότι αφού δεν υφίσταται σχέση δημοσίου δικαίου από την οποία ή με αφορμή τη λειτουργία της οποίας ο εδώ εναγόμενος κατέστη πλουσιότερος σε βάρος της ενάγουσας, η αναζήτηση από την τελευταία της ωφέλειας αυτού κατά τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό δεν δημιουργεί διοικητική διαφορά ουσίας. Συνεπώς, ενόψει των ανωτέρω αποδειχθέντων, ο εναγόμενος Σύνδεσμος και νυν ο «ΕΝΙΑΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΝΟΜΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ» (Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α.), εξακολουθεί να είναι αδικαιολογήτως πλουσιότερος κατά το ποσό των $(178.312,93 - 100.000 =) 78.312,93$ ευρώ, μετά την αφαίρεση του εξοφληθέντος κατά τα ανωτέρω ποσού των 100.000 ευρώ. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η αρχική αγωγή ενώπιον του πρώτου επιληφθέντος διοικητικού δικαστηρίου ασκήθηκε στις 17-5-2005, χρόνος στον οποίο ανατρέχει και η γέννηση των τόκων επιδικίας της ένδικης αξίωσης σε βάρος του εναγομένου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, κατά τα εκτιθέμενα αναλυτικώς στην υπό στοιχεία ΙΙΙ μείζονα σκέψη της παρούσας κατά το άρθρο 9 παρ. 4 του ν. 1649/1986, αφού δεν προέκυψε από κανένα στοιχείο ότι η ένδικη αγωγή ασκήθηκε μετά την πάροδο διμήνου από την επίδοση της υπ' αριθ. 806/2012 τελεσίδικης απορριπτικής απόφασης στην ενάγουσα. Ως εκ τούτου δεν τίθεται ζήτημα παραγραφής επί τη βάση του άρθρου 90§1 του ν. 2362/1995 της σχετικής απαιτήσεως για τους αναλογούντες τόκους υπερημερίας επί του ως άνω οφειλομένου ποσού των 78.312,93 ευρώ, η οποία κατά το άρθρο 91 του ίδιου νόμου, αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε η απαίτηση και ήταν δυνατή η δικαστική αυτής επιδίωξη, ήτοι από 1-1-2006. Επιπλέον το εναγόμενο ν.π.δ.δ. οφείλει στην ενάγουσα τους τόκους του καταβληθέντος κεφαλαίου των 100.000 ευρώ για το χρονικό διάστημα από την επίδοση της υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 17811/6079/17-5-2005 αγωγής ενώπιον του πρώτου επιληφθέντος διοικητικού δικαστηρίου (17-5-2005), κατά τα ανωτέρω εκτιθέμενα, μέχρι την 10-12-2010 (χρόνος εξόφλησης του ως άνω κεφαλαίου - 2033 ημέρες με ποσοστό τόκου υπερημερίας οφειλής 6% ετησίως), ήτοι ποσό 33.402,74 ευρώ

Handwritten signature.

(βλ. σύστημα υπολογισμού τόκων της ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), με τους νομίμους τόκους από την επίδοση της ένδικης αγωγής μέχρι την εξόφληση, καθόσον υπό τα δεκτά γενόμενα ως άνω πραγματικά περιστατικά συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 296 ΑΚ μεταξύ των οποίων και αυτή της άσκησης της ένδικης αγωγής μετά τη συμπλήρωση χρονικού διαστήματος τοκογονίας μίας και πλέον χρήσης. Ως εκ τούτου η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει ως βάσιμη και κατ' ουσίαν κατά την επικουρική της βάση και να υποχρεωθεί το εναγόμενο ν.π.δ.δ. να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 78.312,93 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 17811/6079/17-5-2005 αγωγής ενώπιον του πρώτου επιληφθέντος διοικητικού δικαστηρίου, και το ποσό των 33.402,74 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της κρίνόμενης αγωγής. Πρέπει, επίσης, να κηρυχθεί η απόφαση εν μέρει και δη για το αναφερόμενο στο διατακτικό ποσό, προσωρινά εκτελεστή, γιατί, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η επιβράδυνση της εκτέλεσης κατά το ποσό αυτό είναι δυνατό, να προξενήσει σημαντική ζημία στην ενάγουσα (908 παρ. 1 εδ. α και εδ. β στοιχ. α ΚΠολΔ). Τα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας πρέπει, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας, να επιβληθούν σε βάρος του εναγομένου λόγω της εν μέρει ήττας του, κατόπιν σχετικού αιτήματος της πρώτης (άρθρα 176, 184 και 191 § 2 ΚΠολΔ, 63 παρ. 1^α και 68 παρ. 1 ν. 4194/2013), όπως αυτά ειδικότερα καθορίζονται στο διατακτικό της παρούσας, χωρίς να συμψηφισθούν, καθώς σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 28 παρ. 4 του ν. 2579/1998, που διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 285 του ν. 2717/1999, 22 του ν. 3693/1957, 5 του 1738/1987 και Κ.Υ.Α 134423/1992 των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης, περί μείωσης της αμοιβής του πληρεξουσίου δικηγόρου και περί συμψηφισμού της δικαστικής δαπάνης σε περίπτωση κοινής υπαιτιότητας ή μερικής νίκης και ήττας, έχουν εφαρμογή μόνο στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, η νομική υπηρεσία των οποίων διεξάγεται από το Ν.Σ.Κ. (βλ.σχ. ΑΠ 1228/2009

ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1382/2005 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1617/1999 ΕΛΛΑΔνη
2000.368, ΕφΑθ 2802/2010 ΕΛΛΑΔνη 2011.199.205).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδικών.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή ως προς την επικουρική της βάση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ το εναγόμενο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου να καταβάλει στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των ευρώ εκατόν έντεκα χιλιάδων επτακοσίων δεκαπέντε και εξήντα επτά λεπτών (111.715,67 €), με το νόμιμο τόκο (υπολογιζόμενο με το αναφερόμενο στο άρθρο 7 παρ. 2 του ν.δ./τος 496/1974 επιτόκιο) ως εξής : α) ποσό εβδομήντα οκτώ χιλιάδων τριακοσίων δώδεκα ευρώ και ενενήντα τριών λεπτών (78.312,93 €) από την επίδοση της υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 17811/6079/17-5-2005 αγωγής ενώπιον του πρώτου επιληφθέντος διοικητικού δικαστηρίου και β) ποσό τριάντα τριών χιλιάδων τετρακοσίων δύο ευρώ και εβδομήντα τεσσάρων λεπτών (33.402,74 €), από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση προσωρινά εκτελεστή για το ποσό των σαράντα χιλιάδων (40.000,00) ευρώ.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας σε βάρος του εναγομένου, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριών χιλιάδων πεντακοσίων ευρώ (3.500,00€).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 10 Αυγούστου 2015, χωρίς την παρουσία των διαδικών και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

